

POSLEDNÍ

Zastavil jsem auto, otevřel dveře. S manželkou jsme vystoupili. Tobě jsem pomohl z kufru, ve kterém jsi vždy cestovala, a připoutal tě k vodítku. Působila jsi unaveně, smutně. Takový výraz jsi ale měla už několik dnů. Bylo vidět, jak moc trpíš, jak tě ta hnusná nemoc obtěžuje, jakou bolest ti působí.

Na parkovišti už čekal dědek. Taky se přijel rozloučit. Byli jsme tedy všichni. Naší rolí, bylo tě doprovodit na tvé poslední cestě. Každý tě pohladil, podrbal a podle toho co zvládal, se tě snažil i povzbudit.

Každý z nás nějak po svém krotil smutek a zoufalství. Nechtěli jsme tě zbytečně rozrušovat.

Ty jsi ale nevypadala, že potřebuješ nějakou podporu. Nevypadala jsi vůbec ustrašeně, ani vyděšeně. Dokonce jsi mi připadala, že víš, do čeho jdeš, co tě čeká, a že to celé chceš mít co nejdříve za sebou. Když jsem s tebou vykročil směrem k domu veterináře, tahala jsi mne a netrpělivě popoháněla.

Vstoupili jsme do čekárny a já uviděl, že dveře do ordinace jsou již otevřeny. Bez sebemenšího zaváhání ses do nich rozeběhla. Měl jsem co dělat abych neupadl, jak ses do vodítka opřela.

Pozdravil jsem paní doktorku i zdravotní sestru a na jejich pokyn tě vyzvedl na stůl. Nyní mi doktorka dala možnost odejít, ale tohle jsem ti Anabelko udělat nemohl. Považoval jsem za správné být s tebou až do konce. Doktorka i sestra se chovaly velice taktně a profesionálně. S velkým pochopením. Moc mi to pomáhalo se pořád jakž takž držet.

Sestra ti opatrně sundala obojek a podala mi jej. Asi až teď. Teprve teď mi natvrdo došlo, proč jsme sem vůbec přijeli. Do očí se cpaly slzy a já je jen stěží držel na uzdě. Když jsem odpovídal na otázky paní doktorky, slyšel jsem sám sebe, jako by s ozvěnou a uvědomil jsem si, že svůj hlas ani trochu nekontroluji. Bylo mi to jedno.

Sestra ti vyholila kousek nožky, doktorka napíchla kanylu. Tak jako nikdy předtím, ani nyní jsi nijak nereagovala. Věděla jsi, že to je dobré, že to tak má být.

Doktorka se znova zeptala, jestli pořád ještě chci zůstat. Nechtěl jsem, chtěl jsem utéct, ale nešlo to. Nemohl jsem od tebe odejít. To bych ti neudělal.

Byla ti zavedena látka, která tě měla uspat.

Těsně před tím, než jsi usnula, než tě spánek milosrdně odvedl na polovic cesty, jsi ke mně naposled pozvedla hlavu a dlouze ses mi podívala do očí. Ano, pochopil jsem. Loučila ses se mnou.

Koukal jsem do tvých očí a soustředil se na to, abys v mém pohledu viděla vše, co jsem k tobě cítil. Lásku, přátelství, vděk za těch 12 let tvé společnosti. Věřím, že se to povedlo.

Spokojeně a s důvěrou jsi mi položila hlavu do dlaně. Ještě chvílku jsi přemáhala spánek. Netrvalo ale dlouho a tvé tělo ztěžklo a uvolnilo se.

Doktorka se zeptala, jestli jsem připraven. Ne, sakra! Jak mám být připraven na něco takového? Jak mám asistovat smrti, která mi tě vezme? To přece není možné!

Nedokázal jsem skrz sevřené hrdlo odpovědět. Jen jsem lehce pokynul hlavou.

Kanylou začala do tvého těla proudit látka, která ti zastavila srdíčko. Trvalo to jen pár okamžiků. Hrudník se přestal pohybovat. Jen lehký záškub naznačoval, že se tělo vzepřelo k poslednímu, marnému, pokusu vzdorovat smrti. Snažím se postřehnout poslední výdech. Marně. Nic. Teď by tu někde měla stoupat tvoje dušička k nebi. Nic jsem však neviděl.

Je po všem. Už nejsi. Odešla jsi. Jsi pryč! Navždy!

Ač vychováván heslem, že chlapi nebrečí, slzy už dál neudržím, a jedou mi proudem z očí jako vodopád. Nemůžu se udržet. Po dohodě s doktorkou, odcházím bez tebe.

Vodítko a obojek v mé ruce, se stávají jasným symbolem toho, že Anabelka už není. Manželka i s dědkem, ten tvůj smutný doprovod na poslední cestě se úplně sešypává. Parkoviště před veterínou se mění v slzavé údolí. Trvá dlouho, hodně dlouho, než se alespoň já zklidním natolik, abych byl schopný řídit.

Když se blížíme k bráně naší zahrady, vystartuje nám vstříc Jim. Je rád, že jsme se vrátili. Amálka je vevnitř chaty. Když odemykáme je úplně tichá, nevíta nás. Tuší, že je něco jinak. Vyběhne a pořád hledí k autu. Pořád čeká. Čeká, až se objeví Anabelka. Marně. Během dne pochopila. Maminka a velká kamarádka se nevrátí.

Sedám na terasu, vytahuji láhev vína a cigarety. Dnes potřebuji podporu. Budu tady sedět, koukat do lesa a vzpomínat na tebe. Budu nějakému imaginárnímu příteli vyprávět celý tvůj život. A budu si to vyprávění hned zapisovat.

Potřebuji si připomenout každyčkový den, kdy jsi byla s námi, kdy jsi nás podporovala svým přátelstvím, oblažovala svou přítomností a doprovázela na našich výletech.

DEN PRVNÍ

Tak si představ, že je začátek ledna 2009. Sedím v práci, mám už, jak se říká, padla. Dopíjím kafe a pomalu se chystám domů. Ani nevím proč, ale brouzdám stránkami jednoho inzertního serveru. Asi jsem chtěl přijít na jiné myšlenky. Ale taky je možné, že to kdosi tak chtěl, abych zrovna tohle dělal. Život je krásný a také záhadný. Možná nějak podvědomě, možná náhodou se mi otevřela stránka s nabídkou domácích mazlíčků.

A v tom to přišlo. Hledím na jakési bílé, chundelaté klubíčko, které na mne kouká z proutěného košíku. Má klapaté uši a červenou mašličku kolem krku. Okamžitě se mi v hlavě objevuje vzpomínka na mé rané dětství, kdy jsem měl nad postýlkou obrázek podobného pejska. Zamiloval jsem se na první dobrou. Musím toho pejska mít.

V inzerátu se píše, že se nabízí štěňata Samojedů, že je možné si je rezervovat, a již za necelých 10 dní, si pro ně přijet.

Tak ti nevím, kdo za mne tehdy uvažoval, ale rozhodnutý jsem byl hned. Beru telefon, vytáčím uvedené číslo a v krátkém rozhovoru rezervuji pro nás fenečku. Ta paní byla milá, dost mi o těchto pejscích povyprávěla a slíbila mi Anabelku.

Samojedi jsou severani a tažní psi. Uvědomil jsem si, že se mi začíná plnit můj dávný sen. Mít psa, který mě bude doprovázet na horách, pomůže třeba na běžkách, nebo v létě na kole.

Cestou domů ti přemýšlím, jak to vysvětlím přítelkyni. Doposud totiž vždycky říkala, že psa ne. Nikdy ne! Spoléhám na to, že změní názor, protože nyní bydlíme v domku se zahrádkou. Ale tuším, že to i tak může být oříšek. Skládám si ve své hlavě argumentaci. Připravuji se jako na nějaké obchodní jednání. Jsem připraven za Anabelku tvrdě bojovat.

Doma si proto připravím menší divadlo. Na notebooku otevírám fotku onoho štěněte. Ukazuji jí fotku a říkám, že jsem tohle objevil jakoby náhodou.

Ta se hned rozplývá nad krásou a něžností pejska. Kuji železo, dokud je žhavé. Suše oznamuji, že další víkend si jedeme pro Anabelku. Je vyhráno!

Boj ani nezačal. Přítelkyně neodporuje, ba naopak. Druhý den se už dokonce těší. Krása Anabelky a představa, že bude naše, jí zcela ochromila. Noc před odjez-

dem už nemůže dospát. Jediná podmínka, kterou si žena vymínila, bylo: „Nikdy, opravdu nikdy nevrže do postele“.

O pár dnů později jedeme pro Anabelku skoro přes celou republiku. Je to hezkých pár hodin cesty. Čím více se blížíme k cíli cesty, tím více se přítelkyně zmocňuje nervozita.

Jsme skoro na místě. Jelikož máme před dohodnutou dobou návštěvy ještě chvíli času, zastavujeme u pumpy a jdeme do zdejší restaurace na oběd.

Manželčina nervozita vrcholí. Hned po polévce spěchá na WC. Po hlavním jídle také. Představ si. Byla tak rozhozená, že se s toho málem podělala.

Anabelku, respektive chovatelčin dům, jsme našli poměrně snadno. Za plotem pobíhala spousta bílých klubiček a dva velcí pejsci.

Jsme uvedeni mezi ten chumel štěňátek. Rázem jsme doslova středem jejich pozornosti. Tlačí se k nám, přetlačují se, a ti vyspělejší i přeskakují své brášky a sestřičky.

Seznamujeme se s chovatelkou i jejím manželem. Bavíme se všeobecně o pejscích, o tom co nás čeká, jaké to jsou zlatíčka. Přijímáme pozvání na kávu.

Štěňata si nás dostatečně očichala a brzy o nás ztratila zájem. Jen jedno k nám neustále pokukávalo. Pak se osmělilo a přišlo za námi.

Majitelka to postřehla a pejska nám představila. Byla to, hádejte kdo? Ano, byla to Anabelka.

Jsou ti věci mezi nebem a zemí, které se řídí, nám nepochopitelnými pravidly. Jedno z nich je, že si štěně vybírá své páničky. Stalo se to i nám.

Anabelka nějak poznala, že jsme si přijeli zrovna pro ni. Anebo si nás vybrala? Okamžitě bylo všem jasné, že je naše. Nám se moc líbila a my jsme se určitě líbili i jí. Tomu prostě neuvěříš, to musíš zažít.

Obchod uzavřen. Stali jsme se majiteli fenky s úředně zapsaným jménem Arwen Anabel O'Kimly. Pro nás však navždy Anabel, Anabelka, a někdy i Princezna.

Anabelku jsme dostali i se základním vybavením a zanedlouho jsme se všichni vydali na dlouhou cestu domů.

Jak to Anabelka snášela? Ona ti byla úplná hrdinka. Nepohodlí auta strpěla velice statečně. Vezla se na manželčiných nohou, zvědavě koukala z okénka a nakonec unavená usnula.

Doma jsme ji hned nechali vyběhat na zahrádce. Jen koukala, kde jsou její bráškové a sestřičky, ale nezdálo se, že by je nějak obzvlášť postrádala.

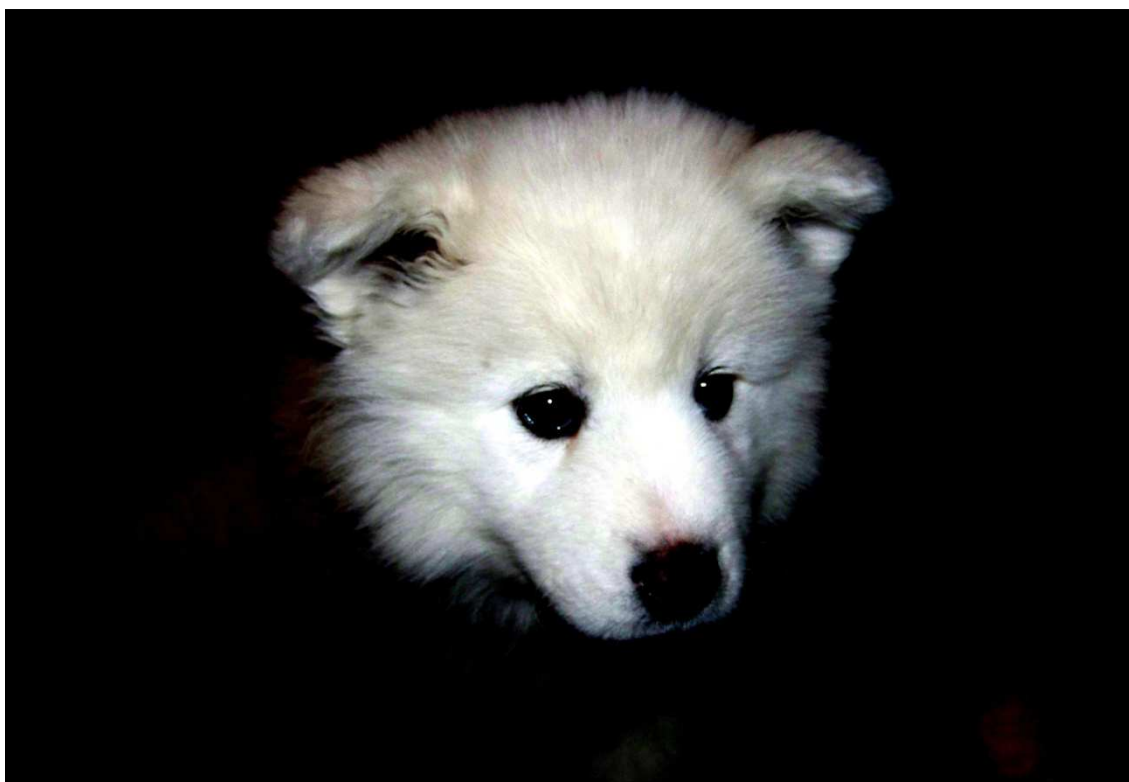
Když se s námi dostatečně vyskotočila a bylo na ní znát, že už má dost, uvedli jsme ji do našeho domečku. Čekala ji tam její miska s vodou a druhá s granulemi. Samozřejmě dala ale přednost tvarohu.

Chvilí ještě bloumala po bytě, až ji přemohl spánek a usnula na místě, kde později spávala velice často. U misky s vodou.

Byla zlatá. Se ženou jsme se na ni nemohli vynadávat. Byli jsme jedním slovem šťastni.

Dnešní den, naprosto změnil naše životy. A nejen naše. Časem se psí společnosti objevili i v rodinách našich dětí. A mohla za to právě Anabelka. Byla krom jiného inspirující.

A ještě něco ti prozradím. Uprostřed noci to na ní přišlo. Anabelka začala steskem kňučet. Přítelkyně ji bez váhání dala k sobě na postel. Jo, přítelkyně, jejíž jediná podmínka byla, že do postele nikdy. Pche. Anabelka se hned uklidnila a spokojeně dospala až do rána.

PRVNÍ TÝDNY